

Brazde u vremenu

Za svaku brazdu izdjeljanu
U drvetu do vratka na vratima kuće –
Ulazu nečijeg doma,
Na polici, iz plemenita drva, za knjige
Iz kojih će učiti novi naraštaj,
Na ogradi oko pedlja zemlje
Kuju bi netko s pravom mogao nazvati svojom
(A da, naravno, ipak ne bude njegov),
Koliko posvećenosti, truda, koliko vremena,
A u hipu biva uništeno,
U vatri, ili pod kišom šrapnela, u prah sasuto...
U ratu – uvijek – čovjeka protiv vremena;
Krv je ljudska danak nestrpljivosti!

Djelo ljudskih ruku divljenja vrijedno,
Samô je znak divljenja;
Namjera čovjekova da ispuni povjerenu mu zadaću
Sama je znak namjeravane naravi,
Namjeravane, ali da li i ispunjene:
Jer koje je djelo čovjekovo ikad istinski dovršeno –
Do kraja dovedeno?
I veliki graditelji ostavljaju za sobom svoje životno djelo nedovršeno;
I Aleksandar svoje Carstvo,
I Lincoln svoju Demokraciju;
I za sobom velike gubitke i velike dugove;
Za jedne veliki vođe, za druge tirani:
Doista je sretan onaj djelatnik
Koji je svjestan da je i sam nedovršen proizvod.
Sva su plemenita ostvarenja dijelovi istog Nacrta
Onoga koji je svemu Uzrok i svemu Tvorac,
Koji je imao Sina, koji je postao drvodjeljom,
Prije nego je bio prorokom, iscjeliteljem i Mesijom,
Koji nas je učio:
Da jesu i da će uvijek biti djela
Ljudi u kojih je čisto srce.

*Marko Grba**

* Marko Grba, pjesme iz zbirke »Gotički stihovi«.

Koračam uvijek samo s jezom i strahopoštovanjem

Koračam uvijek samo s jezom i strahopoštovanjem
Dok presreću me bića, stvari i pojave
Ovoga svijeta mijene i neizvjesnosti:
I moje oči rastu u čuđenju
Dok promatraju prizor krda slonova usnulih kao u rajskom vrtu,
Ili jezero usred otočića izgubljenog u oceanu;
Znajući da se oko otvara već čestici-dvije svjetla,
Ili dok predosjećam kolika će biti i moja muka:
Kad pomislim da je neizmjerena tama noći
Dokaz da je Svemir počeo kao buktinja neizmjerne sjaja.

Marko Grba

Ipak ne odzvanjaju zvucima glazbe nebesa

Ipak ne odzvanjaju zvucima glazbe nebesa,
Mračni i prazni Svemir ne odaje zvuka;
Ne ima ni glazbe, ni zraka, ni daha –
Nije glazba tamo, vani, da je otkrijemo –
A nije ni u notnom zapisu:
Svod nebeski i partitura, to su mrlje u materiji,
Tek neume i molekule,
Dok je glazba živa u nutrini ljudskog bića
Zapečaćena znakom Tvorca.

Marko Grba

Quomodo cantabimus
(ili Kako da pjevamo, molimo, govorimo...)

Oblak bi raznesen
I poplava puštena na zemlju;
Mi motrimo iz naših skloništa
Kroz orošeno staklo prozora;
Što je nekoć bilo cjelina,
Sada je uništeno, raspalo se u mnoge pojedinosti; oskvrnjeno.
Mi motrimo, promatrači, jedni druge nemoćno,
Dok se kotrljamo sve niže, niže,
U ovaj čas, kada djevojke već hodaju kosa sijedih.

Marko Grba

Chopinova duša

Zatitrala je tipka i struna stala titrati,
Uzbibao se uzduh, potreslo se biće,
Kad začu ton, ustreptala je duša:
Počelo je previranje u nutrini,
Isprva tihim gibanjima, pa sve jače
Nastavljalo da lupa:
Duša ište izići,
Poput ptice odletjeti iz zatvora tijela,
Iz manje ili više ružne krletke,
Napustiti blještavi kavez svijeta.

Marko Grba

Život duhovnika

Hodi, dijete, da ti pričam o životu duhovnika,
Kako je to bivati jednom nogom ovdje i sada,
A drugom posred ničega u vječnosti;
Vojevati vječnu bitku između dobra i zla
Na razmeđi svjetova...
Osjeća se studeno i kao na osami
Gdje demonske sile lome ljudske poput pruća,
Gdje i anđeli zapomažu za višnjom milošću;
Učini se, ponekad, kao da niotkuda pomoći,
Kao da nema spasa...
Pa čemu onda sve to, oče?
Jer je i usprkos preprekama, i usprkos svakovrsnoj nevolji,
Duhovni život moj jedini izbor.

Marko Grba

Trenutci poput rijetkih pahulja nadolaze

Dolazi vrijeme, možda i u ne tako dalekoj budućnosti,
Vrijeme za koje se moramo iscrpno pripremati,
Od svakog nastupajućeg trenutka odvojiti udio
Za promišljanje onog vremena;
Razdoblje u kojemu će uspomene izbljedjeti
Jer neće više biti onoga o čemu govore kronike,
Ni spomenika, ni zdanja, ni mjesta iz legende –
Kada i riječi *domovina, narod i povijest* izgube na značenju:
Jednom, kad zaboravimo već i na Zemlju,
Na ovaj ugao Galaksije;
U toj budućnosti, koja se čini tako dalekom, dragocjeni
Trenutci poput rijetkih pahulja nadolaze.

Marko Grba

Dva raspela

Koja je vizija rassetoga Krista?
Vidjeh dvostruko:
Pobjedničkog Krista kako nam se osmjehuje,
I Krista svih žalosti svijeta,
Utopljenog u tvari raspela;
Mogu li biti dvije zbilje u istom trenutku vremena?
Rascijepljena istovremenost.

Marko Grba

